

Arrest

nr. 213 937 van 13 december 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 december 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 december 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 december 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018 om 15.00u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van Mr. R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. I. FLORIO, die *loco* Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, wordt op 4 december 2018 aangetroffen door de federale politie in illegaal verblijf.

Er wordt een "administratief rapport: illegaal verblijf" opgesteld, waarin het volgende wordt vermeld: *"Met mobiele patrouille belast rijden wij op de A 201 richting Zaventem wanneer wij een persoon opmerken die op de autostrade wandelt. Wij stellen ons veilig aan de kant en gaan de persoon tegemoed. Deze lijkt verward. Hij toont ons een Kameroens identiteitsdocument. Verder kan hij geen plausibele uitleg geven omtrent zijn aanwezigheid op de autostrade. (...)."*

Op 5 december 2018 wordt verzoeker gehoord.

Op 5 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding te dien einde (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing die op 5 december 2018 om 9.59u aan verzoeker wordt ter kennis gebracht:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: T. F.

voornaam: A. Y.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ VILVOORDE op 05.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 05.12.2018 door de politiezone van PZ VILVOORDE en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ VILVOORDE op 05.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 05.12.2018 door de politiezone van PZ VILVOORDE en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene werd gehoord op 05.12.2018 door de politiezone van PZ VILVOORDE) Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn.

:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/ laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op 5 december 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar genomen.

Op 5 december 2018 wordt verzoeker overgebracht naar het gesloten centrum.

Op 5 december 2018 stelt de centrumarts vast dat verzoeker op dat ogenblik geschikt is om in het centrum te verblijven, dat hij "fit to fly" is mits voorzorgsmaatregelen en dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de

gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf/tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“a. De schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1.

Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering zou een schending van artikel 3 EVRM en het fundamenteel non-refoulement principe uitmaken.

Artikel 3 EVRM: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.

In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.

Verzoeker is overtuigd dat als hij terug naar Kameroen zou keren dat hij daar in gevaar zal lopen.

Verzoeker lijdt aan een ziekte die zo ernstig is dat zijn zuster heeft geprobeerd om hem te laten colloqueren. (stuk 3) In Kameroen er is niemand die verzoeker kan verzorgen en er zijn geen beschikbare behandelingen noch betaalbare medicaties. (stuk 5) Bovendien, verzoeker ontkent dat hij problemen heeft. (stuk 3)

4.

In de beslissing van verweerster heeft zij geconcludeerde:

“Betrokkene werd gehoord op 06.12.2018 door de politiezone van PZ VILVOORDE) Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.” (stuk 1)

Enerzijds doet verweerster blijken dat verzoeker niets heeft vermeld over zijn aandoening. Hij heeft immers 'geen elementen' gebracht doch anderzijds vermeld verweerster dat het feit dat België een betere medische verzorging aan hem zou kunnen verstrekken geen reden is om te concluderen dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM. Bovendien, verweerster voegt toe dat een invloed op zijn gezondheidstoestand door gerepatrieerd te worden volstaat niet om te concluderen dat een schending van artikel 3 zou bestaan.

Deze insinuaties dat er sprake is van een onvoldoende ernstige aandoening tonen aan dat verweerster wel op de hoogte was van een medische problematiek.

5.

Verweerster heeft onvoldoende onderzocht wat de medische toestand van verzoeker was en is ernstig. Verweerster heeft zelf de naam van de aandoening niet vermeld, laat staan de risico's besproken.

Het staat niet vast uit de bestreden beslissing dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle recente omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker.

In die zin is de beslissing van verweerster onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

6.

Verzoeker lijdt aan een aandoening die ernstig is. Een plotse onderbreking van het genot van deze Belgische faciliteiten ernstige gevolgen zou genereren voor verzoeker, onder meer psychologische en mogelijke fysieke pijnen.

Medische en sociale hulpverlening in Kameroen zijn niet beschikbaar.

Verzoeker zou in Kameroen voor hem in zeer ongunstige (levens)omstandigheden terechtkomen: hij beschikt er niet over huisvesting en het systeem van gezondheidszorg is er zeer precair, al beklemtoont het Hof tegelijk dat een gebrekkig niveau op het vlak van gezondheidszorg in het land van bestemming, an sich, artikel 3 van het E.V.R.M. niet schendt. Als nevencriterium bij deze tweede maatstaf hanteert het Hof de aanwezigheid van een netwerk van familieleden en verwanten die (mede) voor de opvang en zorg van de zieke vreemdelingen kunnen instaan. Verzoeker heeft niemand in Kameroen die hem kan steunen.

Overeenkomstig de heersende rechtspraak met betrekking tot artikel 3 EVRM dient de staat mogelijke schendingen te onderzoeken.

Tenslotte dient verwezen te worden naar het absolute karakter van artikel 3 EVRM.

Er is duidelijk sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Verweerster heeft dan in de omstandigheden een onredelijk besluit genomen.

De vordering van verzoeker tot schorsing van de beslissing dient dan gegrond verklaard te worden."

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt schizofreen te zijn en in een zeer onstabiele toestand te verkeren. Zijn zus zou hem trachten te laten colloqueren. Hij zou niet zomaar kunnen worden teruggestuurd naar Kameroen, waar hij niemand zou hebben om hem op te vangen en geen toegang zou hebben tot een adequate behandeling. Enerzijds laat de beslissing uitschijnen dat hij niets gezegd zou hebben over zijn medische toestand doch anderzijds wordt gemotiveerd dat een invloed op zijn gezondheidstoestand door gerepatrieerd te worden niet volstaat om te concluderen tot een schending van artikel 3 EVRM. Volgens hem werd onvoldoende onderzocht wat zijn medische toestand was.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet omdat hij niet in bezit is van een geldig paspoort of van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat op basis van artikel 74/14 §3, 1° van de vreemdelingenwet werd vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat nu hij na zijn aankomst geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en hij zich niet heeft aangemeld bij de bevoegde autoriteiten. Het determinerend motief op grond waarvan de beslissing werd genomen, wordt niet betwist en volstaat derhalve om de beslissing te schragen naar recht.

Verzoeker beperkt zijn kritiek tot het medische aspect.

Hij gaat er echter aan voorbij dat hij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een vragenlijst werd overhandigd in het kader van het hoorrecht. Een schending van artikel 41 van het Handvest kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen. Hij verklaarde dat hij sedert mei 2018 in België is en dat hij omwille van zijn studies en omwille van werk in België is. Hij verklaarde nergens een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend. Hij zou geen medische problemen hebben en geen familie hebben in België.

In de bestreden beslissing werd derhalve in overeenstemming met de voormelde gegevens als volgt gemotiveerd:

“(…) Betrokkene werd gehoord op 05.12.2018 (...) en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. (...)”

Van verwerende partij kan niet verwacht worden rekening te houden met die elementen waarvan zij niet op de hoogte werd gesteld.

De stukken die gevoegd worden bij het verzoekschrift werden nooit overgemaakt aan het bestuur. Er werd nooit een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend, ondanks het feit dat er thans sprake is van een vermeende zus bij wie verzoeker zou verblijven en van een verzoek tot collocatie.

Bovendien werd verzoeker wel degelijk onderworpen aan een medisch onderzoek door de centrumarts. De centrumarts stelde d.d. 5 december 2018 een medisch attest intake en verblijf en een attest fit-to-fly op. Hij stelde ook een medisch attest op waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. De loutere bewering of het loutere betoog dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Kameroen wordt aldus tegengesproken door een centrumarts. Verzoeker kan derhalve niet worden bijgetreden.

M.b.t. de stukken die thans voor het eerste gevoegd worden kan nog opgemerkt worden dat de verwantschap met zijn vermeende zus niet wordt aangetoond, dat het niet is omdat verzoeker in mei 2018 bepaalde medicatie nam, dat hij een schending riskeert van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar zijn herkomstland. Alleszins is het oordeel van de centrumarts van recentere datum dan de door verzoeker bijgebrachte documenten.

Het is, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet kennelijk onredelijk om in de beslissing te motiveren dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen de pleiten tegen een uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

2.3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Verzoeker voert aan dat hij bij een terugkeer naar Kameroen gevaar zou lopen: hij lijdt aan een ziekte die zo ernstig is dat zijn zuster heeft geprobeerd om hem te laten colloqueren en hij voegt bij het verzoekschrift hiervan een bewijs bij. Hij stelt dat er in Kameroen niemand is die hem kan verzorgen, dat er geen beschikbare behandelingen noch betaalbare medicaties zijn en dat hij zelf zijn ziektebeeld ontkent. Hij voegt stukken bij.

Verzoeker bekritiseert de motieven van de bestreden beslissing omdat daarin staat dat verzoeker niets vermeld heeft over zijn aandoening en anderzijds dat een betere medische verzorging in België geen reden is om een schending van artikel 3 van het EVRM te aanvaarden. Verzoeker lijdt hieruit af dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van een medische problematiek. Desondanks heeft de verwerende partij volgens verzoeker onvoldoende onderzocht wat zijn medische toestand is, werd de naam van zijn aandoening niet vermeld en werden de risico's niet besproken. Er blijkt niet dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle recente omstandigheden.

Verzoeker stelt dat een plotse onderbreking van het genot van de Belgische faciliteiten ernstige gevolgen zou meebrengen voor hem, onder meer psychologische en mogelijk fysieke pijnen. Verzoeker stelt dat medische en sociale hulpverlening in Kameroen niet beschikbaar is en dat hij daar in ongunstige levensomstandigheden zou terechtkomen, hij heeft niemand die hem kan steunen.

Als bijlagen bij het verzoekschrift voegt verzoeker:

- een “omstandige geneeskundige verklaring” van 29 november 2018 waarin onder meer vermeld wordt dat verzoeker gedragsproblemen heeft omwille van geen ziekte-inzicht en ontkenning van problemen, dat hij weigert zich te laten verzorgen en medicatie in te nemen, dat hij soms verward is en vreemd gedrag vertoont, dat hij zijn zus bedreigt, dat hij zich niet verzorgt, dat hij het dagelijks leven in huis verstoort, dat hij niet naar de psychiater wil;
- een geneesmiddelenvoorschrift van 7 mei 2018;
- een verzoekschrift van 30 november 2018 gericht tot de vrederechter om verzoeker op te nemen in observatie;
- een onvolledige beschikking dagbepaling;
- een kopie uit “Mental Health Atlas 2011” van de World Health Organisation waarin informatie wordt gegeven over het ter beschikking stellen van geestelijke gezondheidszorg in Kameroen.

Ter zitting legt de advocaat van verzoeker een stuk neer van 5 december 2018 van de centrumarts waarin vermeld wordt: *“Bovenvermelde bewoner is vandaag toegekomen in ons centrum. Wij hebben vernomen van de sociaal assistente dat bewonder lijdt aan een psychiatrisch ziektebeeld. Is het mogelijk eventuele medische gegevens die in Uw bezit zijn aan ons over te maken zodat wij bewoner de beste medische zorgen kunnen aanbieden?”*

2.2.3.2. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Betrokkene werd gehoord op 05.12.2018 door de politiezone van PZ VILVOORDE) Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor van 5 december 2018 verklaard heeft niet te lijden aan een ziekte die hem verhindert terug te keren naar zijn land van herkomst en uit het “administratief rapport - illegaal verblijf” blijkt dat verzoeker werd aangetroffen in verwarde toestand. Dit is de enige informatie waarover de verwerende partij beschikte voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied heeft meegedeeld en dat hij geen aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wat nochtans kon verwacht worden indien hij gebruik wenst te maken van de Belgische medische faciliteiten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel van de materiële motiveringsplicht kan dus niet worden aangenomen.

2.2.3.3. Artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Bijgevolg wordt in deze stand van het geding rekening gehouden met de stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt.

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “zeer uitzonderlijke omstandigheden”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Er wordt vastgesteld dat uit de stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd, blijkt dat verzoeker zelf ontkent dat hij aan een aandoening lijdt en dat de behandelende arts hierover stelt dat verzoeker geen ziekte-inzicht heeft. Er is een geneesmiddelenvoorschrift maar de behandelende arts vermeldt dat verzoeker zijn medicatie niet wil innemen. De term “schizofrenie” wordt niet vermeld door een arts maar wordt enkel vermeld in het verzoekschrift. Uit de stukken bij het verzoekschrift blijkt ook dat het de zus is van verzoeker die lijdt onder zijn gedrag en die de aanvraag heeft ingediend om verzoeker te colloqueren.

Er dient echter te worden vastgesteld dat in deze stand van het geding blijkt dat op het eerste gezicht niet ontkend kan worden dat verzoeker lijdt aan een niet nader door een arts gedefinieerde aandoening.

In de nota stelt de verwerende partij dat de centrumarts op 5 december 2018 een medisch attest intake en verblijf en een attest fit-to-fly heeft opgesteld, evenals een attest waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. In dit verband wordt erop gewezen dat de Raad overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet rekening mag houden met de brief van 6 december 2018 van de centrumarts waarin deze vermeldt dat de sociaal assistente heeft meegedeeld dat verzoeker lijdt aan een psychiatrisch ziektebeeld en waarin hij eventuele medische gegevens opvraagt om verzoeker de beste medische zorgen te kunnen bieden.

Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om te oordelen of deze aandoening een voldoende ernstige aanwijzing is dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Bijgevolg wordt *prima facie* vastgesteld dat in deze

stand van het geding het risico in de zin van artikel 3 van het EVRM zoals hierboven omschreven, nog niet is uitgesloten, zodat het middel in dit opzicht ernstig is.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

Verzoeker geeft als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Gelet op de bespreking van de grief op grond van artikel 3 van het EVRM (cf. punt 2.3.) kan verzoeker *prima facie* worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is wettelijk vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, van 5 december 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. K. CUYKENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. DE SMET